

Úvodem

V jednom z předchozích čísel jsem náš školní časopis nazvala nepravidelně vycházející občasník. Čtyři čísla vydaná během loňského roku jej pasovala téměř na čtvrtletník (když nebudeme přesně počítat každý týden ☺). Letos si ale možná někteří z vás říkali, že ještě žádné číslo neviděli, jiným třeba vůbec nechybělo. Nevím... Zkrátka nelze se zavděčit všem... Vzhledem k tomu, že teprve nyní držíte v ruce letošní první číslo, myslím, že bych měla vysvětlit naše malé zdržení. Určitě není způsobeno tím, že by se ve škole nic nedělo, opak je pravdou. Teď si asi říkáte, že si pěkně protiřečím, ale vše vysvětlím. Od začátku školního roku měli již někteří z vás možnost dvakrát se podívat do zahraničí – v září do Německa a v listopadu do Španělska a zážitky mají opravdu nezapomenutelné, ale přiznám se bez mučení, že chyběl čas připravit vše do podoby, v jaké nyní držíte Merkuroviny v ruce.

V našem okénku nových tváří pedagogického sboru (lépe je napsat „staronových“) se dozvíte, proč si Mgr. Filip Dolejší odskočil na jeden rok do Austrálie (že by chtěl vidět klokany?).

V tomto čísle samozřejmě nemůžeme vynechat připomenutí 80. výročí založení naší školy, k němuž se vztahuje i rozhovor s naší absolventkou Ing. Helenou Zaviačičovou, devítinásobnou mistryní světa a držitelkou světového rekordu v psaní na klávesnici rychlostí 927 čistých úhozů za minutu.

Mgr. Jana Andrášková

V tomto čísle najdete:

Téma	strana
Náš projekt Erasmus+	2-3
Goslar očima žáků i učitelů	4-5
Dojmy učitelů z cest	6-8
Staronová tvář - Mgr. Dolejší	9
Oslavy výročí školy	10-11
Naše mistryně světa	12

Naši žáci se pravidelně účastní jazykových olympiád a odborných soutěží. V tomto školním roce jsme zatím vyslali svůj tým jen do regionálního kola ekonomické soutěže Ekotým. Dne 27. září se náš Denisa Rásová, Karolína Klabíková a Ladislav Dufek vydali soutěžit do OA Neveklov. Soutěž se skládá z odborného testu a z prezentace. V letošním roce bylo odbornou porotou vybráno téma „Čas jsou peníze“. Náš tým vynikal v prezentaci a celkově se umístil na hezkém 5. místě. Odměnou jim byla tedy jen vyhlídková jízda na zpáteční cestě díky kolonám kolem Prahy.

Elektronická verze ke stažení

na internetové stránce školy (www.oaslany.cz) - odkaz Merkuroviny v levém menu

Tištěná verze k vyzvednutí

v obchodní akademii nebo ve slánském Infocentru Pod Velvarskou branou

Projekt Erasmus+

Tento školní rok naše škola vstoupila do mezinárodního projektu Erasmus+ zaměřeného na zlepšování komunikačních kompetencí v jazyce španělském a na celkové rozšíření znalostí a historického povědomí žáků a veřejnosti v rámci tématu našeho projektu, kterým je ***Keltská kultura na území Čech a Galicie (Španělsko): podobnosti a rozdíly***. Již koncem října vycestovala skupinka našich žáků s pedagogickým doprovodem na první výměnný pobyt do Galicie, kde se v malém městečku Cambre nachází naše partnerská škola IES David Buján. Zde jsou zážitky a postřehy našich žáků, kteří se přímo zúčastnili výměnného pobytu:

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Miroslav Hrůnek

Španělé jsou moc milí, chutnala mi typická španělská jídla, volný čas byl velmi dobře strávený, hezké prostředí.

Julie Haladová

Na to, jak jsem se bála, se mi tady hrozně moc líbilo a byla bych tu klidně i déle. Rodina, u níž jsem bydlela, je velmi upovídaná, ale tím lépe pro mě. Občas jsme se sice domlouvali rukama, nohama a bylo to někdy vážně vtipný, ale mám a budu mít na to opravdu dobré vzpomínky. Co se mi hodně líbilo, je chování a přístup lidí. Všichni jsou hodně přátelští, vstřícní a upovídaní. Velmi budu vzpomínat na výlet s rodinou na Monte de San Pedro. Tak moc zelené místo v ČR snad ani nemáme, a pokud poznám někoho, kdo bude chtít navštívit Galicii, tak mu toto místo určitě doporučím.

Nemohu říci, že se mi tu něco nelíbilo, spíše pro mne bylo těžké porozumět výkladu během exkurzí a při prezentacích. Hrozně ráda bych se sem určitě někdy vrátila.

Zdeněk Řehák

Jídlo bylo skvělé, líbilo se mi také španělské prostředí, příroda a město. Všichni lidé a hlavně rodina, ve které jsem žil, byli moc příjemní a přátelští. Bavily mě fotbalové tréninky, na které mě můj španělský kamarád bral.

Natálie Kubičková

Líbilo se mi, jak jsou Španělé velmi pohostinní a usměvaví. Byly velmi patrné rozdíly mezi jejich kulturou a tou naší. Santiago de Compostela je moc hezké město. Celkově exkurze a návštěvy muzeí byly velmi zajímavé. S našimi španělskými protějšky jsme se hodně skamarádili. Myslím, že jsem si španělštinu zlepšila a více rozumím. S mojí rodinou jsem nejvíce spokojená – všichni jsou milí a moc hodní.

Natálie Dandová

Líbilo se mi, že jsme hodně času trávili se španělskou rodinou, takže jsme mohli co nejvíce mluvit španělsky. Ochutnali jsme typicky španělská jídla, podnikali zajímavé výlety. Veliké plus bylo velmi laskavé chování Španělů. Jediné, co mi vadilo, že jsme jedli velmi pozdě. Jinak všechno bylo SUPER!

Markéta Dvořáková

Když jsme do Galicie přijeli, téměř ničemu jsem ve španělštině nerozuměla – po týdnu pobytu už rozumím všemu. Více jsem se rozmluvila v obou jazycích, jak ve španělštině, tak i v angličtině. Výlety, lidé, rodina, vše bylo skvělé. Exkurze byly někdy příliš dlouhé, na druhou stranu pobyt byl velmi krátký, rozhodně bych ho ještě o pár dní prodloužila.

Nikola Benešová

Do Španělska jsem se moc těšila, ale bála jsem se své španělské rodiny. Když mě na letišti vyzvedli, má nervozita spadla. Mám úžasnou rodinu, s níž jsem se skamarádila a vím, že se sem mohu kdykoliv vrátit. Moc se mi líbily výlety, na které jsme jezdili všichni společně. Nemám moc ráda muzea, proto bych příště upřednostnila čas strávený na procházkách ve městě.

Jaroslav Hrdina

Vše od španělské rodiny, výletů, přes celý program, informace o Keltech, každý den byl skvělý.

Čas trávený v partnerské škole by někdy mohl být lépe zorganizován, příště bychom se mohli učit španělštinu přímo v hodinách a také třeba nahlédnout do rozdílů mezi španělštinou a galicijštinou.

Jan Procházka

Mezi plusy bych zařadil hodně času stráveného s rodinou (nutilo nás to používat španělštinu), návštěvy zajímavých míst, seznámení se s řadou nových lidí, milé chování rodiny (rádi se přizpůsobili mým potřebám). Některá slova při výkladu během exkurzí byla velmi složitá.

Lucie Kobylková

Návštěva mi přinesla mnoho pozitivních zkušeností, poznala jsem nové přátele. Zlepšila jsem si své jazykové dovednosti, už nejsem tolik nervózní, když musím mluvit ve španělském jazyce. Poznala jsem novou zemi, města, památky, které bych normálně poznat nemohla. Poznala jsem jiné zvyky, tradice, zažila jsem jiný život v odlišné rodině. Dodalo mi to motivaci a odhodlání zlepšovat svou slovní zásobu a znalost španělského jazyka.

Co bych zlepšila? Nezlepšila bych nic, protože všechno bylo skvělé, zajímavé a velmi přínosné.

oficiální logo projektu schválené během setkání

Zpracovala Mgr. Martina Viková

Jsme potomky Keltů nebo ne?

Dne 14. listopadu do naší školy zavítal doc. PhDr. Vladimír Salač CSc. z Archeologického ústavu AV ČR v Praze a připravil si pro nás velmi přínosnou přednášku o Keltech v rámci našeho česko-španělského projektu Erasmus+.

Přednášky se s velkým zájmem zúčastnili žáci od 1. až do 4. ročníku a celé 2 hodiny bedlivě poslouchali výklad na vysokoškolské úrovni.

Během této doby nám bylo předloženo mnoho zajímavých faktů a teorií, o nichž, jak jsme se ale vzápětí dozvěděli, můžeme pouze pochybovat.

Učili jsme se poznávat Kelta, báдали po zmínkách o jejich putování napříč Evropou a dozvídali se názory myslitelů a osobností z doby antické až po současnost.

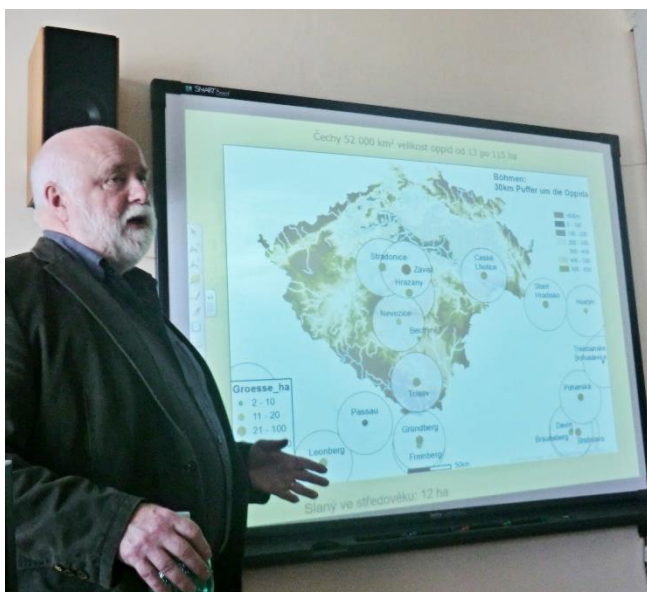
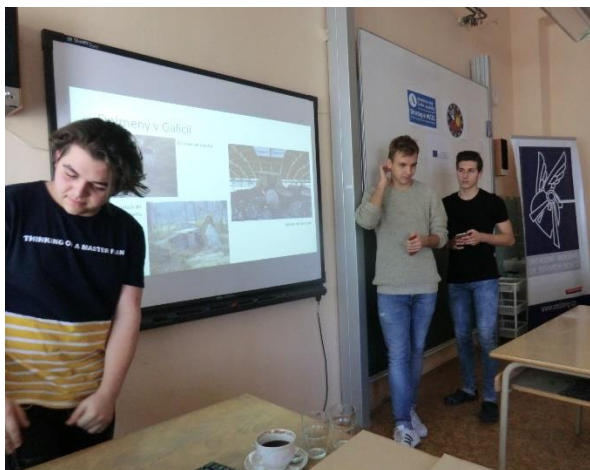
Mimo jiné nám byla keltská kultura představena ve zcela jiném světle, než jsme ji doposud viděli.

Odcházel jsme naplněni novými poznatky, a to bez ohledu na to, zda jsme předtím o nich nějaké informace věděli či ne.

I po vyslechnutí velmi zajímavých informací doplněných četnými mapkami dokreslující naše poznatky však stále hledáme odpověď na otázku, která zazněla již v úvodu: „Jsme či nejsme potomky Keltů?“ Bude naše otázka někdy zodpovězena? O tom můžeme také pouze pochybovat.

Lucie Kobylková, studentka 3. A

Žáci prezentovali své zážitky a poznatky ze Španělska

Goslar očima žáků

Goslar očima studentů

Ve dnech 18. až 23. září 2017 se uskutečnil výměnný pobyt v Německu, kterého se zúčastnilo 9 žáků druhého až čtvrtého ročníku. Tentokrát byl pobyt zaměřen na týmovou práci v česko-německých skupinách a prezentaci výsledků projektu v anglickém jazyce. **Jaké byly dojmy účastníků?**

Náš první den (18. září) začal na Hlavním nádraží v Praze, když jsme nastoupili do vlaku směr Drážďany. Hned jsme se pustili do svačinek a frčeli jsme nejdříve do Drážďan, pak do Halle a následně již do Goslaru. Vždy jsme měli nějakou tu minutku si prohlídnout halu vlakového nádraží a občerstvit se. Když jsme večer přijeli vlakem do Goslaru, tak už tam na nás čekaly „naše“ rodinky, které si nás odvezly domů na první večeri v našem přechodném bydlišti.

Druhý den ráno jsme měli sraz v 8 hodin ve škole v učebně číslo 120. Pak nás paní Kristina vzala na prohlídku celé školy a viděli jsme, jak vypadají jejich třídy, bufet... Měli jsme štěstí, že zrovna tento den škola získala titul „Evropská škola“. Na ceremoniálu jsme zhlédli proslov paní ředitelky, hudební vystoupení žáků a učitelů a pak jsme se mohli jít podívat na ostatní stánky, které byly kolem nás. Odpoledne jsme vyrazili do historického centra, kde nám naši němečtí kamarádi ukázali místní památky, přivítala nás paní starostka a ve zdejším muzeu jsme si prohlídli výstavu Jamese Bonda a další zajímavé výstavy. Následně jsme se s bolavými nožičkami odebrali na večeri do místní restaurace, které jsme my Češi říkali „Pod orlojem“. Po výborné večeri jsme se s plnými pupíčky vydali na cestu zpět domů.

Natálie Dandová, 2. A

Čtvrtek 21. září byl v našem německém dobrodružství dnem nákupním. Byl to snad jediný den, kdy jsme si mohli přispát, což se po minulém náročném dnu hodilo.

Sraz jsme měli na goslarském nádraží. Cesta vlakem rychle utekla a dorazili jsme do Braunschweigu, kde jsme se po dlouhé době sešli s panem profesorem Erichem, o kterém jsme se dozvěděli, že již neučí v goslarské škole, ale v Braunschweigu, po kterém nás provedl a ukázal nám nejlepší místa jak k nakupování, tak k navštívení.

Po prohlídce města jsme dostali přes čtyři hodiny rozchod na naše vytoužené nákupy. Rozdělili jsme se na skupinky a vyrazili jsme. Mě osobně se tohle odpoledne moc líbilo a nejlepší část přišla potom, když jsme se opět všichni sešli a vyrazili na naši další společnou aktivitu, což byl lasertag.

Ti, co ho už hráli, se těšili, že si znovu zahrají, a ti, kteří hru neznali, se těšili na novou zkušenost. Jenom paní učitelka Andrýsková se docela bála a nechtěla se zúčastnit, ale po našem přemlouvání nakonec souhlasila. Poté, co jsme chvíli čekali, než dohraje skupina, která byla před námi, stačilo si jen nasadit speciální vesty, zhlédnout video s pravidly hry a mohlo se začít.

Všichni jsme očekávali, že budeme hrát ve stylu Češi proti Němcům, ale nakonec naše vesty rozhodly za nás. Každému vesta rozsvítila buď červenou, nebo modrou barvou a díky nim jsme poznali, kdo je s námi v týmu, nebo na koho máme střílet. Samotná bitva se odehrávala v tmavé hale, která byla mírně osvětlená, s bludištěm, s několika skryšemi a strážními boudami. Jednu takovou si obsadila paní profesorka Kaňková a celou hru pojala v partyzánské zákopové taktice a na všechny střílela ze zálohy a z bezpečí svého úkrytu. Největším překvapením byly ale výsledky. Sice vyhrál červený tým, ale vítězkou pro všechny byla paní učitelka Andrýsková, na které bylo jak během bitvy, tak i po ní, vidět, že si hru užila více, než by kdokoli z nás čekal. Důkazem nám posloužilo její skóre, které činilo neuvěřitelných 4380 bodů a umístění na celkovém třetím místě.

Své dojmy ze hry jsme si mohli sdělit na zpáteční cestě na nádraží, kde jsme měli trochu času, než nám dorazí vlak, a tak jsme toho využili k nákupům nějakých dobrot na páteční grilování, abychom nepřišli s prázdnou.

Po návratu zpátky do Goslaru jsme se rozjeli domů, protože na naše německé kamarády čekal další den náročný test ve škole, na který jsme jim všichni drželi palce, aby dopadl co možná nejlépe.

Jana Balogová, 4. A

Ve středu 20. 9. jsem s Phillis jela do školy na kole, což byl pro mě opravdu zážitek, protože jsem na něm nejela už přes rok ☺.

Phillis mě pak zavedla do třídy, kde jsme se sešli s ostatními, a Kristina (koordinátorka programu) každému z naší devítičlenné skupiny dala vylosovat lísteček s barvou, podle které jsme byli přiděleni ke skupince Němců. Úkolem bylo konverzovat na dané téma, které jsme měli napsané na papíře. Já jsem byla ve skupince s jednou dívkou a se třemi kluky, kterým bylo kolem dvaceti let. Školu studují tak, že dva dny mají vyučování a tři dny v týdnu chodí do práce. Dostali jsme téma **Školský vzdělávací systém v České republice a v Německu**. Porovnávali jsme, jaké máme předměty, kolik hodin v týdnu chodíme do školy a jestli při škole pracujeme pro nějakou společnost. Docela mě zarazilo, že nemohli pochopit, že střední školu zakončíme maturitní zkouškou.

Myslím si, že to byl vskutku hezký týden, který v mé paměti zanechal spoustu nových informací a zážitků.

Bára Řeháková, 4. A

Páteční den v historickém městě Goslar byl z mého pohledu jeden z nejlepších dní, co jsem ve výměně zažil. Ráno začínalo jako celý týden. Naše skupina se sešla ve škole, kde jsme si všichni sdělili své dojmy z předešlého dne. Poté jsme dostali rozchod do města, kde si každý ještě mohl dokoupit různé věci domů, nebo se šel jen tak ještě projít po městě. Po návratu do školy nás čekala tělesná výchova pod vedením německého učitele, který bohužel vše vysvětloval v němčině, takže jsem ničemu nerozuměl, ale nebyl jsem sám. Hra byla zaměřena na fyzické zdatnosti a obratnosti. Byli jsme rozděleni s našimi německými spoluhráči do dvou týmů a bojovali jsme o ukořistění vlajek. V této hře nejvíce vynikal Honzik Cibuzar a Jonáš Moutelík, kteří byli nejen podle mého názoru jedni z nejlepších střelců ve hře.

Odpoledne byl na programu výlet do dolu Rammelsberg, kde, jak nás již upozorňovaly naše paní učitelky, bylo trochu chladněji. Zde jsme se dozvěděli různé informace o důlním systému poháněném vodou. Přednáška byla v anglickém jazyce, takže jsme museli dávat veliký pozor na to, abychom věděli, o co se jedná.

Poté už jsme se někteří přesunuli na „grilovačku“ k našemu německému příteli Tizianovi. Okolo sedmé hodiny dorazili ostatní, i učitelé, kteří se nebáli s námi mluvit i o některých otevřenějších tématech. Posezení dopadlo dobře. Hlavně se pilo, jedlo a hodovalo. Naši německí přátelé jsou velmi pohostinní, takže se nemohlo stát nic, co by nás překvapilo. Sice na začátku lehce poprchávalo, ale ani déšť nás neodradil. Z mého pohledu to byl velice mezinárodní večer, který hodnotím jako výborný.

Ladislav Dufek, 4. A

Plni dojmů se z cest nevracejí jen žáci, ale také pedagogický doprovod

Goslar trochu jinak

Na ten den hned tak nezapomenu. Je čtvrtek 7. září, právě mi skončil 6hodinový vyučovací maraton, venku svítí sluníčko a před sebou mám vidinu hezkého odpoledne. Vcházím do kabinetu a dozvídám se, že je třeba, abych jela jako pedagogický dozor na výměnný pobyt do německého Goslaru. Vytřeštěné oči a vyděšený výraz mluvily za vše... a vidina hezkého odpoledne byla rázem pryč. ☹

Němčinu jsem se sice učila 4 roky na gymnáziu, ale při pohledu na mě samozřejmě poznáte, že to bylo již před několika desítkami let...

V následujících dnech jsem otřela prach z Moderní učebnice němčiny, do té doby zastrčené hluboko vzadu v knihovně, a po chvilkách jsem se snažila „oprášit“ ten zbytek slovíček a gramatiky, které mi v hlavě ještě zůstaly. Bylo zcela zbytečné vyčítat si, že jsem se ve škole více neučila. Tehdy jsem si říkala, asi jako většina z vás v některých předmětech, že „to“ nikdy potřebovat nebudu. Určitě jste ale slyšeli, že platí: „Nikdy neříkej nikdy“.

Je pondělí 18. září 18:00 hodin. Sedím s PhDr. Kaňkovou, vedoucí celého projektu, v autě německé kolegyně Kristiny a s hrůzou zjišťuji, že v její němčině nepoznávám snad ani předložky nebo spojku. Depimující pocit!!! ☹

O několik dní později. V pátek 22. září ve 23:00 hodin se vracíme do našeho přechodného bydliště a Kristina se na něco (samozřejmě jednoduchého) ptá a já stručnou větou odpovídám. Tomu říkám pokrok!!! ☺

Přestože se v předchozích řádcích nejedná o bajku, ve které v závěru vyzní vždy nějaké poučení, přesto bych chtěla, abyste si z celého článku, který jsem, jak jste doufám poznali, psala mírně odlehčenou formou, vzali jedno ponaučení: učte se jazyky, neboť před sebou máte téměř neomezené možnosti cestování nebo i třeba práci v zahraničí. Svoji znalost tak budete určitě potřebovat. Navíc ne nadarmo se říká: „Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem“.

Mgr. Jana Andrášková

Maraton po Goslaru

42,195 km - přibližně tolik ukázala mobilní aplikace, že jsme urazili během našeho pobytu v Goslaru, ovšem ne v čase světového rekordu 2:02:57, nýbrž za 4 dny, které jsme strávili s našimi přáteli z partnerské školy BBS1 Am Stadtgarten. Ale i tak je to slušný výkon, neboť jsme každý den nachodili cca 10 km. A kde jsme se pohybovali?

První den jsme si prohlédli školu a zúčastnili jsme se výuky angličtiny a ekonomiky. Tak tam toho pohybu zas tolik nebylo, teprve až na hodině tělesné výchovy jsme se aktivně zapojili do taktické bojové hry. Odpoledne jsme již vyšlapovali po starobylém Goslaru a kochali se nádhernými středověkými domy a stavbami z 11. století.

Den druhý jsme po teoretickém úvodu ve škole, kdy žáci pracovali v česko-německých skupinách a řešili zadané úkoly a poté výsledky prezentovali v angličtině, vyjeli autobusem za město a šlapali na nejvyšší kopec. Tam nám byla odměnou jízda na bobové dráze a poté opět pochod do údolí.

Třetí den byl ve znamení shoppingu. Vlakovou jsme po necelé hodině jízdy dorazili do Braunschweigu, kde jsme se po krátké procházce městem rozběhli po obchodech. Místní Primark zajistil všem hodnotné dárky pro rodinné příslušníky a kamarády. S pocitem uspokojení z nákupů jsme si zahráli v místní herně lasertag, opět pohyb při taktické bojové hře.

Den čtvrtý jsme navštívili hornické muzeum Rammelsberg. Prolézali jsme starými šachtami, v nichž se ve středověku těžily drahé a barevné kovy. Po čtyřdenním maratonu jsme se potřebovali trochu posilnit a dočerpát vydané kalorie, a tak němečtí studenti pro nás připravili báječnou grilovačku na rozloučenou.

Výměnný pobyt se vydařil a pro příští rok již plánujeme další společné akce.

PhDr. Pavla Kaňková

Plny dojmů byly jednak učitelky, které doprovodily žáky do Goslaru, ale také kolegyně Mgr. Martina Viková a Ing. Martina Dlouhá podávaly zprávy online z cesty a pobytu ve Španělsku:

Zápisky z cest – España

29.10.

Po probdělé noci způsobené u některých z nás strachem ze zesilujícího víchru, u jiných nervozitou z neznámého, jsme se všichni šťastně shledali na letišti Václava Havla na Terminálu 2. Oproti nám paní učitelka Dlouhá vstala naprosto do pohody. Po vydatné snídani v posteli si v klidu zabalila a téměř nic ji netrápilo, neb věděla, že stále více zesilující víchr, který kulminoval právě v čase NAŠEHO odletu, se do jejího nočního odjezdu zcela uklidní.

Veškeré letištní kontroly nás nebyly schopny zastavit, a tak jsme se ještě narychlo stihli před naloděním vyfotit a vzhůru do víru sílících víchřů jsme (někteří s hlasitým projevem, jiní zcela oněmělí hrůzou) vyrazili směr La Coruña.

Neustálé sílící severozápadní proudění větru jistě narušilo jinak velmi pevnou psychiku českých větrem ošlehaných pilotů. Nicméně i přesto musím podotknout, že start zvládli na jedničku, i když mě poněkud připomněl má dětská léta na Matějské zvláště jednu specifickou atrakci (centrifugu)...

Přestup v Madridu se nesl v duchu "Mekáče" a téměř 15-ti minutového sprintu přes celé letiště Barajas ke "gejtu", který se nám na začátku nezdál tak vzdálený, nicméně s každou přibývajícím minutou a bránou v nedohlednu a prudícím nápisem last call jsme se s jazykem na vestě VČAS nalodili. Už nás čekala jen hodina a čtvrt let

Přistání v La Coruni

Naštěstí všichni našli svá zavazadla a pomalu se začali hroudit z představy, že za minutu je převezme úplně cizí rodina a někteří dokonce z té představy zapomněli veškerá doposud naučená španělská slovíčka, možná i anglická a nakonec i česká. Učitelka Viková zachovala chladnou hlavu a všem oznámila, že je seřeže, pokud se nevzchopí a ať si vezmou svá zavazadla a jdou.

Zajímá vás, koho nakonec seřezala? Celé články si můžete přečíst na naší internetové stránce pod odkazem [Erasmus+ Zápisky z cest](#) (v dolní části stránky).

„Staronová“ tvář našeho pedagogického sboru – Mgr. Filip Dolejší

Studentům současných 3. a 4. ročníků není třeba představovat zapáleného tělocvikáře, který i po skončení vyučování s nimi hraje stolní tenis, ale žáci 1. a 2. ročníků se s ním setkali letos poprvé. A co bylo důvodem jeho roční přestávky, se dozvíte v následujícím rozhovoru.

První otázka mě napadla okamžitě a určitě nejsem jediná, koho zajímá, co Vás inspirovalo k odjezdu?

Nedovedu přesně říct jednu konkrétní věc, která by mě inspirovala. Všechno to začalo na jaře r. 2016. Moje partnerka končila v létě toho roku školu a chtěla odjet na delší čas do nějaké anglicky mluvící země. Já jsem se cítil po 11 letech na OA trochu vyhořelý, říkal jsem si, že pár let bych ještě učit vydržel, ale dalších 20 let v kuse určitě ne, a tak nás napadlo, že bychom mohli jet spolu. Inspirací tedy bylo odpočinout si od výuky, načerpat do budoucna nové síly a samozřejmě také se konečně naučit obstojně anglicky.

Jaká byla cesta?

Cesta byla náročná. Letěli jsme v 7 hodin ráno do Amsterdamu, kde jsme čekali asi 5 hodin na přestup na Tchaj Wan a zde po dalších asi 6 hodinách do Brisbane. Tady jsme ještě museli počkat 6 hodin na první ranní vlak do Gold Coast a na závěr místním autobusem na předem zamluvené ubytování. Ihned po příjezdu jsme prvních 24 hodin strávili 20 hodinovým spánkem.

Překvapila Vás Austrálie něčím příjemným, nebo i nepříjemným?

Rovnou mohu říct, že pro mě osobně byla Austrálie jedno velké zklamání. Největší podíl na tom jednoznačně má skutečnost, že jsem nesehnal práci. Informace od agentury, přes kterou jsme cestovali, i od lidí, kteří v Austrálii byli, se docela lišily od reality. Možná jsem neměl jen ten potřebný kousek štěstí k tomu, abych nějakou práci sehnal, a pak by se vše odvíjelo jinak.

Na druhou stranu Austrálie je pěkná, i když jiná země. Lidé tam byli vesměs velice příjemní, zdvořilí a slušní, ochotní prakticky vždy pomoci. Otázkou ale je, jestli to tak bylo proto, že tací doopravdy jsou, nebo z toho důvodu, že si uvědomují, že cizinci v jejich zemi utrácí poměrně velké množství peněz.

Byl jste na nějakém výletě?

Ano. Po měsíci pobytu jsme si koupili kola a na nich jsme cestovali po Gold Coast, což je město cca 10 km široké a 70 km dlouhé, táhnoucí se podél pobřeží Korálového moře. Navštívili jsme několik přírodních parků a také Point Danger, což je hranice mezi Queenslandem a Novým Jižním Walesem.

Jednou jsme si půjčili auto a vyrazili jsme podél pobřeží na sever do Sunshine Coast, což ale spíš než výlet byla cesta za potencionální prací. Aspoň jsme trochu viděli australskou divočinu z dálnice, tj. australskou buš a dopravní značku „Pozor na klokany“. ☺

Na co určitě nezapomenete, když se řekne Austrálie?

Jak už jsem zmínil, nezapomenu na zklamání, které jsem tam zažil. Realita vs. Očekávání. To je asi to první. Vzápětí se mi ale vybaví australská pohostinnost, vlny v Pacifiku, nekonečně dlouhé prodlevy mezi zelenými světly na semaforu, hlídkující pták na drátech, který nalétával do každého cyklisty a mlátil ho svými nohama do přilby, australské barbecue na plážích a v neposlední řadě obrovská byrokracie, kterou každý Australan plně respektuje a dodržuje.

Jak jste se těšil na návrat zpět do školy?

Hodně. Původně jsem měl být v Austrálii celý rok, ale jelikož jsem nesehnal práci, vrátil jsem se zpět do ČR po třech měsících. Během týdne jsem nastoupil v Praze na jednu soukromé střední škole. Čím více se blížil konec školního roku, tím víc jsem se těšil, až tam skončím a následně se vrátím na OA Slaný. Stále ještě mě to nadšení neopustilo a do školy chodím s úsměvem a rád. ☺

Závěrem nezbývá než přát, aby Vám ten úsměv na tváři vydržel co nejdéle.

Otázky pokládala Mgr. Jana Andrášková

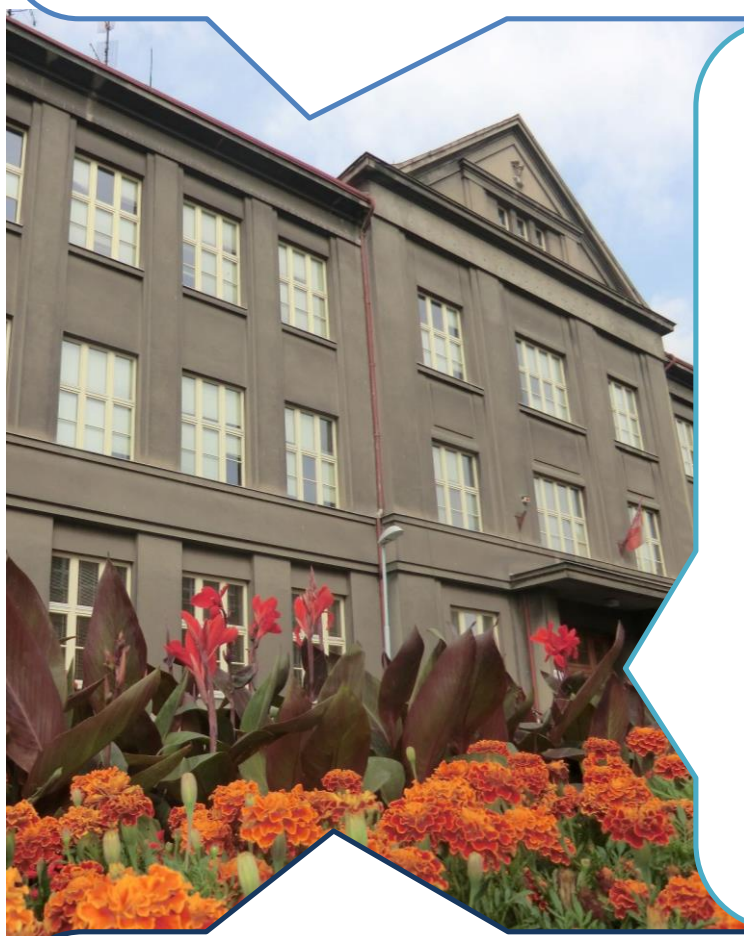
Oslavy výročí naší školy vrcholí

125 let obchodního školství ve Slaném

Kupecká škola pokračovací

12. října 1892 se sešlo Kuratorium Obchodní školy pokračovací za předsednictví p. Antonína Prügla, purkmistra města Slaného, p. Daňka za Hospodářskou záložnu, p. Sedláčka za Obchodní grémium a p. Ctibora, budoucího ředitele. Na schůzi byly přečteny a schváleny stanovy učiliště. Bylo rozhodnuto, aby v Kuratoriu měla zástupce každá organizace, která přispěje do jeho pokladny částkou 50 zlatých.

Vyučování bylo zahájeno **2. listopadu 1892** tichým otevřením školy za podpory Vysokého C. K. ministerstva vyučování, veleslavného Zemského výboru a Obchodní komory pražské.

85 let budovy (1932)

Škola měla stále dostatek žáků, tím více pociťovala potřebu vlastní budovy. Propůjčené třídy v obecné, měšťanské škole a gymnáziu nedostačovaly, a tak byl v r. 1923 vypsán v novinách konkurs na vypracování plánů a rozpočet pro novou budovu. Na schůzi Kuratoria 11. října 1923 posoudila porota zaslané návrhy a rozhodla udělit 1. cenu 10 tis. Kčs návrhu ing. Karla Neumanna.

2. cena udělena nebyla a tři 3. ceny odměněny částkami 3, 2 a 1 tisíc Kčs. Dlouho však zůstávalo vše při starém.

Teprve 14. května 1930 bylo schváleno městskou radou a doporučeno městským zastupitelstvem vypsát soutěž na stavbu školy.

Stavba byla zadána 8. června 1931 slánskému staviteli Vilibaldu Hiekemu.

Ten se ujal s velkým elánem práce a během 1 roku (!) budovu dokončil.

80 let obchodní akademie

Československá obchodní akademie Dr. E. Beneše ve Slaném

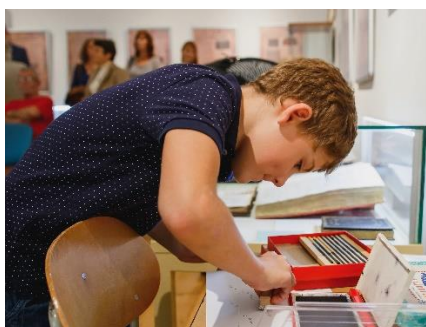
Ministerstvo výnosem z 28. srpna 1937 schválilo žádost městské rady, obecního zastupitelstva a Kuratoria veřejné obchodní školy o reorganizaci obchodní školy na obchodní akademii. K zřízení **obchodní akademie** došlo usnesením obecního zastupitelstva z **19. března 1937** na základě usnesení vlády.

Obecní zastupitelstvo ve Slaném se usneslo na slavnostní schůzi konané 28. 5. 1937 (v den prezidentových 53. narozenin) požádat pana prezidenta republiky, aby svolil k pojmenování obchodní akademie svým jménem.

Kancelář pana prezidenta přípisem z **31. července 1937** souhlasila, aby škola nesla čestný název **Československá obchodní akademie Dr. E. Beneše ve Slaném**.

Akce k výročí školy

Na 8. a 9. prosince jsme si naplánovali dny otevřených dveří a společenské odpoledne v Městském centru Grand. Oslavy našich výročí ale začaly již v září, kdy jsme se rozehráli na swingové tančírně s kapelou AppenDixie a pár dní poté jsme navázali vernisáží výstavy s názvem „Co je psáno, to je dáno“, kterou jsme uspořádali ve spolupráci s Vlastivědným muzeem ve Slaném. Na výstavě si mohli návštěvníci vyzkoušet různé techniky psaní od vytlačování znaků dřívkem do hliněných destiček, přes psaní husím brkem a plnicím perem, tisk vlastnoručně vyrobeným razítkem, psaní na psacím stroji přes kopírák až po psaní na klávesnici v programu pro výuku psaní deseti prsty. Nechyběly ani netradiční způsoby zápisu informací, jako jsou šifry nebo psaní Braillovým písmem.

(foto Roman Mareš)

Absolventské okénko

Na vernisáži výstavy v muzeu předvedla své umění naše absolventka, Ing. Helena Zaviačičová (roz. Matoušková), držitelka světového rekordu v psaní na klávesnici (928 úhozů za minutu), a tak ji paní ředitelka trochu vyzpovídala.

Paní Heleno, jste držitelkou světového rekordu v psaní na klávesnici. Jak se vůbec dá psát tak rychle?

Když jsem se na SEŠ ve Slaném v roce 1985 začínala učit psát na psacím stroji, tehdy mechanickém Consulu, moje výkony se pohybovaly kolem 60 úhozů za minutu. Na konci prvého roku jsem psala asi 350 úhozů za minutu a ve čtvrtáku na žákovském mistrovství jsem psala rychlostí 660 úhozů. To už bylo samozřejmě na elektrickém psacím stroji IBM s kulovou hlavicí, kterou mi tehdy zajistil pan ředitel Stöckl. Další zvýšení výkonu na hranici 700 úhozů umožnil nástup elektronických psacích strojů, já jsem od Jaroslava Zaviačiče, trenéra a pozdějšího manžela, dostala jeden z prvních, IBM/Lexmark. A to už pomalu začínaly osobní počítače, jejichž počítačová klávesnice umožňovala vysoké rychlosti, ale i možnost zkratkového písma. A jelikož Jaroslav začal vyvíjet zkratkový systém pro češtinu již na konci 50. let minulého století, měl velký náskok a já už jsem v roce 1993 na MS v Istanbulu poprvé mohla použít zkratky, náš ZAVPIS. V roce 2001 jsem se za Jaroslavova trenérského působení stala prvním člověkem na světě, který překonal hranici 800 úhozů za minutu a v na mistrovství světa v Římě 2003 padl uvedený světový rekord, který dosud nikdo nepřekonal.

Manželé Jaroslav a Helena Zaviačičovi

Touto technikou a touto rychlostí píšete i v běžném životě nebo je to jen záležitost soutěží a prezentací?

Samozřejmě touto technikou píšu i v běžném životě, nesmírně mi ulehčuje práci a šetří zdraví. Bylo by smutné, kdyby se takový nástroj používal jen na soutěže a prezentace. Nejlepší absolventi naší Školy ZAV, kteří dosáhnou cvičení 2400, se v případě zájmu ZAVPIS také mohou učit. Jejich uplatnění je pak například při prepisech pro neslyšící, titulkování pořadů, ti nejlepší to dokáží živě, on-line prepisy konferencí apod.

Mnozí lidé píšou velmi rychle i čtyřmi prsty. Je opravdu důležité psát všemi deseti?

Ti, kteří píšou čtyřmi prsty, si jednak pouze myslí, že píšou. Oni totiž nepíšou, nýbrž hledají písmenka. A také si pouze myslí, že píšou rychle. Sice chvilku dokáží těmi svými čtyřmi vyvinout jakési tempo, ovšem musí se na klávesnici dívat, pochopitelně vzniká velké množství chyb, takže když se potom podívají na obrazovku, zjistí, co napsali, musí opravit chyby, ... Když odpovím trochu ironicky, na procvičování krční páteře je tento styl dobrý, ale na práci určitě ne. Druhý, snad ještě důležitější aspekt je, že při tomto stylu psaní mají velmi omezenou schopnost tvořit text. Ztrácejí pak nejen čas, ale také myšlenky. To, co měli již zformulováno či vymyšleno, při hledání písmenek a opravování chyb zapomenou. Mezi našimi dospělými žáky, kteří si ze školy klávesnicovou gramotnost neodnesli, jsou i mnozí lékaři, kteří zdůrazňují, jak se jim s „obyčejným“ zvládnutím klávesnice výrazně zvýšila produktivita, tedy obslouží více pacientů. Měli jsme i 82letého překladatele, který sám na sebe láteril v tom smyslu, proč byl tak hloupý a nenaučil se psát dříve, nepochybně by za svůj život přeložil mnohem více děl.

Co byste na závěr vzkázala našim žákům?

Aby si z OA Slaný odnesli tolik pozitivního a dobrého pro život jako já. A aby se nevzdávali, když se jim někdy nedaří, aby se snažili překonat sami sebe, nikoli jen splynout s davem a být neviditelní.

Čemu se věnujete nyní, jaké jsou Vaše plány do budoucna?

Naše Škola ZAV se věnuje výuce psaní na klávesnici, troufám si tvrdit, že naše metodika je nejefektivnější a nejrychleji vedoucí k cíli. V současné době se zejména snažíme o to, aby se na základních školách řádně a kvalifikovaně vyučovalo psaní na klávesnici. Rámcové vzdělávací programy dávají základním školám povinnost naučit žáky psát na klávesnici, ale jen málokde to dělají dobře, pokud vůbec. Většinou jen nechají žáky „nějak psát“, což se bohužel projeví hlavně v tom, že si žáci místo osvojení správné metody zafixují parazitní návyky, které se pak na středních školách, třeba na obchodních akademiích, jen velmi těžko odstraňují. V souvislosti s výukou pro základní školy vyvíjíme také speciální hardware, který by dětem výuku usnadnil. U malých dětí asi ve věku 7–9 let upravujeme metodiku, měníme formulace zadání, aby jim děti rozuměly, akcentujeme grafickou stránku, aby je psaní bavilo, atd.

Nezbývá než Vám popřát co nejméně překážek ve Vaší práci a samé pilné a učenlivé žáky jako jste byla Vy sama. Děkuji za rozhovor a těším se na shledanou snad na jaře u nás ve škole při prezentaci pro žáky.